

Chương 14

Sau lần giao đấu, tôi và Dũng Khói trở nên thân với Quang và Thành. Tinh thần mạnh mẽ của võ thuật đã gắn kết chúng tôi với nhau. Kẻ tình địch đẹp trai thừa nhận thua. Nó long trọng bắt tay Dũng Khói, nói: “Vòng nguyệt quế thuộc về người chiến thắng.”

Để có được vòng nguyệt quế ấy, thằng bạn tôi đã mẻ một miếng răng hàm và nhiều ngày chảy nước mắt là khi nhai cơm vì đau hàm. Giờ đây, anh chàng đã có thể yên tâm một mình đưa đón người đẹp.

Câu chuyện về hai tình địch tỉ thí võ nghệ để giành quyền theo đuổi hoa khôi được cả trường biết đến. Từ đấy, chẳng kẻ nào dám mon men gần người đẹp nữa. Trước kia, khi Hạnh đi qua những đám sinh viên nam thì bao giờ cũng có kẻ buông lời chọc ghẹo. Đây là những kẻ hèn nhát lẫn mình giữa đám đông, không đủ dũng khí để thể hiện sự ngưỡng mộ một cách đàng hoàng. Giờ đây những kẻ ấy không dám ho he. Cảnh thận là hơn! Biết đâu, kẻ si tình mắt xích chẳng điên tiết mà phóng cho một cước thì khôn.

Thành được gọi đùa là Thành Đại Nhân bởi khuôn mặt đường bệ như Quan Công, phần vì chúng tôi ngầm khen cái đầu sáng láng nhìn mọi vấn đề ở tầm bao quát và sâu sắc. Có việc chúng tôi lo lắng thì Thành cười khà khà, có việc tưởng là trò đùa thì nó lại coi là quan trọng.

Thành học rất giỏi. Học ở trường chỉ là một phần trong chương trình của nó. Thành đọc những cuốn sách bằng tiếng Anh, tiếng Pháp, mà chúng tôi nhìn vào như rừng rậm. Thú thực là tôi thấy Thành uyên bác hơn nhiều thầy cô giáo trong trường. Hỏi gì nó cũng biết giải thích bài bản, tới tận gốc vấn đề. Thành như vậy có lẽ là do truyền thống gia đình. Đời ông bà, bố mẹ của nó đều ăn học ở Pháp. Bố mẹ Thành là giáo sư giỏi, theo lời kêu gọi của chính phủ về xây dựng đất nước. Ông bà muốn con trai có thời gian ở Việt Nam trước khi du học để nó có thể phục vụ quê hương tốt hơn trong tương lai.

Tôi ấn tượng về phong thái nền nã, giản dị của bố mẹ Thành. Khi chúng tôi đến chơi, ông bà luôn quan tâm hỏi han và có những lời nhận xét, danh giá chân tình. Trong cách dạy con cái, ông bà vừa nghiêm khắc lại vừa tâm lý, gần gũi như bạn bè.

Khác với tôi và Dũng Khói, Thành và Quang mới biết nhau khi vào đại học, nhưng hai thằng ấy cũng chơi khá thân. Gia đình Quang có nghề buôn bán vàng bạc lâu đời. Hồi mới quen, chúng tôi tới chơi nhà nó ở Hàng Đào vài lần. Từ cái cửa hàng vàng sáng choang, cái ngách kín bung dẫn vào nhà trong, những đồ

gồm sứ cổ bày trong tủ kính cho tới vẻ mặt lãnh đạm của ông bố, tất cả đều khiến tôi mất tự nhiên.

Về sau, mỗi lần rủ nó đi đâu, bọn tôi đứng tận ngoài đường réo tên nó. Được cái là đằng ấy rất nhanh nhẹn, loáng một cái đã thấy cái bóng cao lớn của nó ở cuối đường hầm âm u. Trong những lần đến chơi, tôi không thấy bà mẹ đâu. Chúng tôi chỉ dám hỏi qua Thành. Thành kể bà mẹ Quang đã bỏ đi theo một người đàn ông khác từ khi nó bốn tuổi. Bà mẹ bỏ đi được một năm thì ông bố đốt tất cả những gì liên quan tới vợ: quần áo, ảnh cưới, cả chiếc giường to tướng bà nội Quang mua cho hai người. Nó biết mặt mẹ mình qua một tấm ảnh gia đình bà nội giữ. Quang giống mẹ ở nước da trắng, mũi cao và mái tóc đen nhánh bông bênh. Ông bố từ đấy không kết hôn nữa. Là một người đàn ông đẹp khỏe mạnh nhưng ông có cái vẻ thờ ơ khó gần thế nào ấy. Khi biết con trai biết yêu từ hồi cấp ba, ông bảo nó:

“Thích thì chơi cho biết con ạ chứ đừng yêu quá. Yêu và tin đàn bà sẽ làm mày khổ đấy!”

Quang có vẻ chẳng bận khoăn nhiều về việc không có mẹ. Hay cũng có thể nó đã quen rồi. Nhìn Quang nhiều khi tôi tự hỏi không biết bà mẹ nó là người như thế nào, sao lại có thể bỏ một cậu con trai như thế để theo người khác? Dù sao tôi cũng chẳng bận tâm lắm. Một thằng nhóc như tôi thì hiểu sao được mấy chuyện ấy.

Bù lại, ông bố chiều chuộng con trai hết mực. Cho Quang học mấy lò võ ở Hà Nội chưa đủ, ông đưa nó vào Huế tập karate vào mùa hè.

Quang có cuộc sống khác hẳn với tôi và Dũng Khói. Bố mẹ tôi biên chế nhà nước, tuy phần nào dễ chịu hơn hai mẹ con Dũng Khói nhưng cũng khó khăn vì nhà đông người. Bọn tôi muốn mua quần áo nhưng còn đắn đo, với Quang thì quần áo mới tinh, chán là nó bỏ đi hoặc cho bạn. Chúng tôi chẳng câu nệ gì, thậm chí là rất khoái được mặc quần áo bằng bạn thái ra. Có lần, thấy Quang mặc cái áo sơ mi vừa mua rất đẹp, Dũng Khói đùa là Quang mặc xấu, chỉ nó mặc là hợp. Ngay hôm sau, Quang giặt là cẩn thận để tặng Dũng Khói.

Bọn tôi gọi đùa Quang là giáo sư tình ái. Nó là thằng dày dặn nhất trong chuyện ấy trong bộ tứ. Kinh nghiệm tình trường của Quang cũng đẳng cấp như võ thuật của nó. Từ lúc biết Quang, tôi thấy nó chỉ bận rộn với võ thuật, ca hát hay săn tìm sắc đẹp. Quang học không chăm nhưng luôn có kết quả tốt. Đối với tôi lúc ấy nó là hoàng tử của cuộc đời, kẻ được số phận ban tặng mọi ân huệ đẹp đẽ.

Chuyện tình của Dũng Khói được cả bọn quan tâm. Quang vỗ ngực là cao nhân về lĩnh vực này, nó ra sức khuyên bảo Dũng Khói. Vốn ngang tàng nhưng về chuyện tình cảm thì anh chàng si tình lại có vẻ chịu nghe.

Dũng Khôi yêu say đắm. Nó thay đổi đến nỗi tôi gần như không nhận ra thằng bạn. Nó bỏ thuốc lá theo lời khuyên của Hạnh, mua ghi-ta, mua sách về tự tập rất chăm chỉ, làm thơ và viết bài hát tặng nàng. Tâm trạng nó thay đổi như một thằng đồng bóng, hôm thì vui vẻ ca hát, hôm thì lầm lì buồn bã. Có lần cả bọn ngồi ở hồ Tây, nó nói:

“Tình yêu lạ thật, chưa được Hạnh chấp nhận nhưng tao đã thấy rất hạnh phúc.”

Tôi ngạc nhiên nhìn thằng bạn. Có thể khi yêu người ta thay đổi, chứ nó ít nói ra cảm xúc của mình.

“Sẽ ổn thôi,” Thành mỉm cười. “Tôi thấy Hạnh mến cậu đấy.”

“Đừng tỏ ra tôn sùng quá.” Quang rít thuốc, neho mắt nhìn Dũng Khôi. “Con gái thích đàn ông kiêu hùng. Quan tâm nhưng đừng ra vẻ: Anh sẽ chết nếu không có em! Coi như trò chơi thôi. Con gái được chiều chuộng thành quen, vãng là nhớ. Cũng đừng đưa đón đúng giờ và đều đặn quá thế. Yêu là một nghệ thuật thằng em ạ.”

“Nó không giống mày được!” Thành nói. “Yêu lần đầu thì say mê bay bổng là đúng rồi. Cứ để mọi chuyện tự nhiên.”

“Tao mong điều tốt cho nó thôi. Yêu đương cũng cần tỉnh táo chứ không phải cứ dâng trọn cả con tim đỏ hồng lên đĩa. Trong võ có công, có thủ, có thật, có ảo, lúc cương mãnh, lúc nhu hòa, ái tình cũng cần có lúc tiến, lúc lùi, phần sáng, phần khuất, lúc mạnh mẽ, lúc mềm mại. Nó phơi bày tình cảm quá chân phương, tao sợ không ổn.”

“Mỗi thằng một khác! Thế mày có thể làm thơ hay viết bài hát để tặng người yêu như nó không?”

“Thế tao hỏi mày, đâu là mục đích? Những bài hát, bài thơ hay là con tim của đối tượng?” Quang vút điếu thuốc xuống đất, lấy chân miết miết, vẻ bực dọc.

“Tao thấy hai thằng mày đều đúng.” Tôi tham gia, không muốn hai thằng cãi nhau. “Dũng Khôi cứ yêu chân thành nhưng chậm lại một chút. Con gái nhận lời yêu cũng giống nhận lời cầu hôn. Việc ấy cần thời gian.”

Vào tối sinh nhật Hạnh, Dũng Khôi rủ tôi và Thành đi cùng. Quang có hẹn với một em bên trường Ngoại ngữ. Hai thằng đèo nhau bằng xe đạp của nó vì xe

tôi hồng. Tôi đập lướt đi để giữ cho cái áo trắng mới mua của nó. Dù sao nó cũng là nhân vật chính tối nay. Nó ngồi sau, tay cầm hoa, tay xách ghi-ta, lẩm nhẩm hát gì đấy suốt đường.

Nhà Hạnh cách hồ Gươm mấy trăm mét. Mới tháng Tư mà trời khá nóng. Áo tôi cũng mồ hôi khi tới nơi. Các bạn gái đã tới trước. Kẹo bánh và hoa đã được bày biện đâu vào đấy. Các bạn nữ reo âm khi thấy Dũng Khói cầm ghi-ta đi vào. Trong những cuộc vui thời ấy, cây đàn ghi-ta là thứ không thể thiếu được. Các bạn cổ vũ cho anh chàng si tình. Ai cũng thích cái tính khoáng đạt của Dũng Khói. Chẳng thế mà cái mặt méo xệch sau trận đấu vì tình được mọi người nhắc mãi như một kỷ niệm đẹp.

Lúc chúng tôi đến, bố Hạnh đang hỏi chuyện mấy bạn nữ cùng lớp. Ông là giáo sư dạy toán khá nổi tiếng của trường Tổng hợp. Sinh viên biết nhiều vì ông là người dạy luyện thi đại học có tiếng. Ông gật đầu, chào chúng tôi rồi đi vào phòng ông. Ông vừa đi khuất Dũng Khói tặng hoa Hạnh rồi nó cầm ghi-ta, đàn hoàng, mạnh mẽ nhìn vào mắt nàng. Hôm ấy anh chàng đổi cách xưng hô:

“Anh có bài hát tặng em. Có thể không hay nhưng đây là tình cảm chân thành của anh. Xin em đừng cười. Anh yêu em lắm!”

Sinh viên thời ấy, nói yêu trước cả đám bạn như vậy là rất lạ. Tôi và Thành đang tán dóc với mấy bạn gái, tự dưng cũng lặng người đi. Anh chàng si tình như bị sốt. Chưa bao giờ tôi thấy nó hồi hộp thế, kể cả trước những trận chọi nhau với đối thủ khó nhằn nhất. Hạnh cúi đầu, môi mím, mặt ửng hồng. Dũng Khói bập bùng ghi-ta mãi như thể quên mất lời, khiến tôi cũng căng thẳng theo.

Cuối cùng nó cũng hát được, giọng khàn khàn, run run như hụt hơi. Tôi không nhớ hết lời bài hát, đại loại có mấy câu: “Em đẹp như hoa hồng, lòng anh đắm say! Em lung linh như tia nắng đầu ngày, hồn anh bừng sáng...” Thú thực, tôi không biết bài hát ấy hay dở thế nào nhưng tôi xúc động như chính mình đang yêu. Có lẽ do tôi đồng cảm với thằng bạn, mà có thể vì Hạnh là người trong mộng của cả lũ con trai thời ấy. Nó hát xong, mọi người như vẫn trôi theo dòng cảm xúc rồi chợt nhớ ra, vỗ tay âm ỉ, dường như ai cũng lây cái trạng thái bay bổng của kẻ si tình mất xệch.

Cả tối trôi qua êm đềm. Mấy thằng con trai thay nhau bập bùng ghi-ta. Khi ra về, anh chàng si tình nấn ná sau cùng. Nó cầm tay Hạnh, nói gì đó. Nàng cúi đầu im lặng. Khi chào thì nàng mới ngược lên, ánh mắt long lanh dạt dào cảm xúc. Lúc ấy, đôi mắt nâu to của nàng thật trong sáng và hiền dịu như mặt nước mùa thu. Cảm xúc vui sướng êm đềm trộn lẫn với niềm đau mơ hồ bao phủ hồn tôi. Tôi hiểu, vậy là nàng đã yêu rồi.